

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.757 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 3 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 maart 1999 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. QUINTELIER voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn.

Hij kwam voor het eerst in België aan in 1994 en was toen in het bezit van een Togolees paspoort onder een andere identiteit.

In 1996 is hij voor de tweede keer in België aangekomen. Gezien hij niet in het bezit was van geldige identiteitsdocumenten, kreeg hij op 27 januari 1997 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 maart 1997 is verzoeker in Ghana in het huwelijk getreden met mevrouw B.C., een Belgische onderdaan.

Op 11 april 1998 is verzoeker, voorzien van een visum gezinshereniging, het Rijk binnengekomen.

Verzoeker heeft zich op 18 maart 1999 aangeboden bij de gemeente Borgerhout, alwaar hij een aanvraag tot vestiging indiende in functie van zijn echtgenote.

De gemeente Borgerhout heeft hem niet ingeschreven omdat bleek dat hij niet samenwoonde met mevrouw C.B. en diezelfde dag nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als echtgenoot/bloedverwant in de nederdalende lijn/bloedverwant op de opgaande lijn/bloedverwant in de nederdalende lijn van de echtgenoot/ bloedverwant in de opgaande lijn van de echtgenoot.

Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort dat niet voorzien is van een geldig visum of gelijkaardige inreisvergunning. Hij (zij) heeft als dusdanig niet het recht op verblijf of vestiging in het Rijk als echtgeno(o)t(e) van een Belg/EU-onderdaan.

Artikel 41, alinea 2 en artikel 42, alinea 1 van de wet van 15 december 1980. Artikel 43, 45, 61 van het KB van 8 oktober 1981 gewijzigd door het KB van 7 november 1988 en door het KB van 12 juni 1998 – artikel 3 alinea 2, artikel 4 – 1^e en 3^e c van de EEG richtlijn nr 68/360 van 15 oktober 1968 en artikel 3 alinea 2 en artikel 6a van de EEG richtlijn nr 73/148 van 21 mei 1973.

Afwezigheid van de gezamenlijke vestiging van de echtgenoten – artikel 40 § 6 van de wet van 15 december 1980 – artikel 45 § 2 en artikel 61 van het KB van 8 oktober 1981

Uit het verslag van de politie van Borgerhout blijkt dat de echtgenote niet samen met haar echtgenoot leeft – uit dit feit kan afgeleid worden dat er twijfel bestaat inzake de oprechtheid van dit huwelijk.”

Tegen deze beslissing diende verzoeker een verzoek tot herziening in. Verzoeker verklaart op 3 oktober 2008 in kennis te zijn gesteld van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ingevolge deze gewijzigde procedure wordt het verzoek tot herziening zonder voorwerp en wordt onderhavige procedure ingeleid.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 31 van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Verzoeker betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als rechtsinstantie slechts de wettigheid van een beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken kan beoordelen en niet de feiten die aanleiding gaven tot de kwestieuze beslissing. Verzoeker meent dan ook dat artikel 31.3 van de voormelde richtlijn werd geschonden.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Overeenkomstig artikel 3.1. van de Richtlijn 2004/38/EG is de richtlijn van toepassing ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. De richtlijn 2004/38/EG is niet van toepassing op unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Aangezien verzoeker van Ghanese nationaliteit is en echtgenoot is van een Belgische onderdaan,

ontbreekt het grensoverschrijdende aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist. Verzoeker kan zich niet dienstig op kwestieuze bepaling van deze richtlijn beroepen. Het gemeenschapsrecht is niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie. Zijn aanvraag tot vestiging is niet gebaseerd op het EG-recht, doch wel op de Belgische wetgeving, zonder enig intracommunautair aspect.

Ten overvloede wijst de Raad verzoeker erop dat een deel en meerbepaald de procedurele waarborgen die vervat zijn in artikel 31 van deze Richtlijn reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze laatste wet blijkt bovendien dat "het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG." (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2487/001, 78*). Tevens merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323*). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Zijn stelling dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. In haar arrest nr.6/2006 van 18 januari 2006 heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld : "De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.". Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de omzetting van de artikel 31,3° van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied. Gelet op deze omzetting kan verzoeker zich niet beroepen op de bepalingen van de Richtlijn zelf.

De verzoeker toont evenmin aan dat het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat zou verschillen in het geval van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht. Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

Het eerste middel is onontvankelijk.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van het recht op een beroep met volle rechtsmacht.

Verzoeker betoogt dat artikel 6, lid 1 van het EVRM juncto artikel 47 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inhoudt dat ten minste éénmaal in de procedure een rechterlijke instantie met volle rechtsmacht een beslissing kan controleren. Verder stelt verzoeker dat voor zover artikel 47 van het Handvest geen directe werking heeft, het recht op een beroep met volle rechtsmacht een algemeen rechtsbeginsel is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan als rechtsinstantie slechts de wettigheid van een beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken beoordelen en uitdrukkelijk niet de feiten die aanleiding gaven tot de kwestieuze beslissing.

Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten de toepassingsfeer van artikel 6, lid 1 van het E.V.R.M. (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409) zodat voormelde bepaling niet dienstig kan ingeroepen worden.

Wat de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, dient de Raad vast te stellen dat dit handvest geen enkele wettelijke status heeft. Het is een politieke verklaring en geen juridisch bindend document, zodat de schending van voormelde bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Doordat het Verdrag van Lissabon op 13 december 2007 ondertekend werd, zal het Handvest een wettelijke status krijgen. Het Verdrag van Lissabon treedt pas in werking als het door alle 27 lidstaten geratificeerd is. Zolang dit niet gebeurd is, is het handvest geen bindend rechtsinstrument.

Verder toont verzoeker niet aan dat er een recht op beroep met volle rechtsmacht “als algemeen beginsel” bestaat. In die mate is dit onderdeel onontvankelijk.

Voor het overige valt de grief samen met wat onder het eerste middel werd uiteengezet en toont verzoeker niet aan op welke andere wijze de door hem aangehaalde bepalingen geschonden zouden zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.